

חידוש זה כבר השמיענו רבי אלעזר במה שאמר שאם יש לו זבח בביתו ואמר לשם תמורת זבחי — אסור!

ומתריצין: מהו דתימא אם לא ידוע לנו מב-א שאשתו ילדה, לא יאמרו שבאמת הקדיש לשם עולת יולדת, שכן יאמרו אם איתא דילדה אשתו, קלא הוה ליה [היה לזה קול], קא משמע לן שבאמת לידת בן קיימא ידועה, אבל אימר אפולי אפיל ולהפלה אין קול, וחושדים שהקדיש לשם עולת יולדת של אשתו שהפילה.

ושאינו נידר ונידב כתוב במשנה לאתויי השוחט לשם עולת יולדת שידוע לשכניו שאין הוא חייב בקרבן הזה.

אמר רבי אלעזר (465): לא שנו אלא שאין לו אשה, אבל יש לו אשה לשוחט לשם עולת יולדת — אסור, שכן אימר לשמה של אשתו שילדה הוא עושה (466).

ומקשינן: והא לא קאמר לשם עולת אשתי!

אמר רבי אבהו: רבי אלעזר מדבר באומר לשם עולת אשתי. ומקשינן: פשיטא, והלוא

הדרן עלך השוחט

דאוליד קלא אית לה.

466. הקשה רש"י, אם המשנה מדברת במקרה שאין לו אשה — אין במשנה כל חידוש! לדעת רש"י, כל הקטע הזה אינו מהגמרא, ובודאי שהמשנה מדברת באדם נשוי, ועיין בהערה הקודמת גירסת רש"י. והתוספות מתרצים את קושיית רש"י, שהמשנה מדברת באדם שלא ידוע אם יש לו אשה, ומחדשת המשנה שאין הרואים אומרים שמא יש לו אשה וילדה. [תוד"ה לא].

465. הבאנו את הגמרא כפי שהיא כתובה לפנינו, אבל רש"י מוחק את כל דברי רבי אלעזר ודברי רבי אבהו.

גירסת רש"י ופירושו הם כך:

ושאינו נידר ונידב כתוב במשנה לאתויי השוחט לשם עולת יולדת בשביל אשתו ששחיטתו כשרה מפני שלא ידוע לנו שאשתו ילדה.

ומפרשינן: מהו דתימא, אימא ילודי יליד ולא נודע דבר הלידה ויש לחוש למראית העין, קא משמע לן שאין לחוש לכך דאם איתא